

‘Ik ben een Einzelgänger’

Binnenkort is Fedja van Huêt (34) te zien in *Nadine*, een film over dertigers met een carrière en een kinderwens. De acteur, niet bepaald dol op interviews, opent voor Carp zijn hart over prangende levenszaken. ‘Kinderwens? Daar ben ik nog niet zo mee bezig.’

In *Wolfsbergen* en in *Nadine* speel je een vader. Voel je je al oud?

‘Die jonge god van twintig kan ik niet meer spelen. Dat was wel even schrikken. Net als toen mijn beste vriend vader werd, dat was ook zo’n moment van: “Hé, wat doe jij nou?” Zo gaat dat. Het jonge gaat eraf, ook al voel je je niet anders.’

Wil je kinderen?

‘Nu nog niet. Ik zie om me heen, vooral bij collega’s, dat velen voor hun carrière zijn gegaan. Zij missen nu ineens die kinderen. Dat is precies waar *Nadine* over gaat.’

Als het voor jou niet speelt, was het dan niet moeilijk je in je rol in te leven?

‘Ik heb geprobeerd een broos personage neer te zetten. Zijn vriendin wil zwanger worden, hij moet op bepaalde vaststaande momenten met haar vrijen en krijgt de schuld als het niet lukt. Dan is het dus niet zo verbazingwekkend dat hij iemand anders tegenkomt. Oké, zoiets hoor je misschien niet te doen, maar hij heeft ook gewoon zijn verlangens. Dat kan ik me goed voorstellen.

Iets anders is als je baby gestolen wordt, wat ook in de film voorkomt. Hoe radeloos ben je dan? Word je dan heel scherp? Dat was een moeilijke opdracht. Toen die film eenmaal af was, was ik er nog wel mee bezig. Het is nogal wat, moeten kiezen tussen carrière en gezin. Sommigen zijn te laat met het maken van die keuze. Als het niet meer kan, dat is heftig.’

Jij bent 34. Sta jij nog voor belangrijke keuzes?

‘Als iets goed voelt, doe ik dat. Ik ben niet rationeel bezig met relaties en kinderen. Je komt iemand tegen en blijft bij elkaar zolang het prettig is. Ik heb een fijne relatie en zie wel hoe het verder gaat. Er zijn zoveel mensen mét kinderen die scheiden, zeker in het acteurswereldje. Het lijkt me mooi als een huwelijk of een gezin je gelukkig maakt, maar dat is niet per definitie zo. Het ligt ook aan je achtergrond.’

Vind je het moeilijk om ouder te worden?

‘Nee, het is fijn. Je leert jezelf steeds beter kennen. Ik heb geen haast meer en ben minder bezig met wat anderen van me denken. Soms is het eng dat de tijd zo snel gaat. Ik denk wel eens: is dat al zeven jaar geleden? Elke dag is een stapje dichterbij de dood. Maar dat vind ik ook mooi.’

Ben je bewust bezig met de toekomst?

‘Tja, in hoeverre is dat bewust? Ik leef van dag tot dag. Als er al plannen zijn, zijn ze vaag. Ik denk niet: die rol wil ik nog eens spelen. Maar er zijn wel regisseurs met wie ik wil werken, zoals Johan Simons, Theu Boermans en Ivo van Hove.’

Ben je iemand die doelen stelt?

‘In mijn eerste film *Terug naar Oegstgeest* van Theo van Gogh was ik dertien. Daarna zette ik mijn zinnen op de toneelschool. Eenmaal daar had ik een verlanglijstje van toneelgroepen waarbij ik wilde spelen. Die doelen heb ik allemaal gehaald. Nu zit ik in een fase waarin ik me afvraag: wat wil ik nou? Wil ik nog blijven acteren? Ik denk van wel, maar de doelen worden vager, dus ik moet nieuwe stellen. Misschien ga ik regisseren.’

Heb je al concrete ideeën?

‘Aan een film zou ik me niet snel wagen. Eerder aan een toneelstuk, maar ik moet nog veel leren. Het is heel moeilijk; je ziet iemand spelen, maar je wilt het anders. Verwoord dat maar eens. Dat is een kunst die maar een paar mensen is gegeven. Veel acteurs kunnen wat, maar een goede regisseur staat heel zelden op. Wat dat betreft zie je een generatiegat, het zijn allemaal vijftigers nu.’

FEDJA'S CV

Fedja van Huêt (34) speelde in tientallen films, waaronder *Terug naar Oegstgeest*, *Karakter*, *Wilde mossels*, *Guernsey*, *Amnesia* en *Nachtrit*. Voor de laatste twee ontving hij een Gouden Kalf. In de VPRO-miniserie *De Prins en het Meisje* speelt hij Prins Friso (naast Halina Reijn in de rol van Mabel Wisse Smit). Momenteel is hij te zien in *Wolfsbergen* en vanaf 25 oktober in *Nadine*. Deze werd geselecteerd als openingsfilm van het 56^e Internationale Filmfestival Mannheim-Heidelberg. Op de planken speelde Fedja bij het Zuidelijk Toneel Hollandia en sinds twee jaar bij Toneelgroep Amsterdam. Van 1 oktober t/m 3 november speelt hij *Opening Night*, in december speelt hij *Perfect Wedding* (www.toneelgroepamsterdam.nl)

Dus werp jij jezelf op.

‘Bij Hollandia heb ik naast regisseur Johan Simons gestaan bij het maken van een voorstelling. Ik denk graag mee, ben er – als acteur – altijd mee bezig hoe een voorstelling het beste uit de verf komt.’

Acteur Tygo Gernandt zei ooit: ‘Wie kent nou Fedja van Huêt? De beste acteur van de Benelux staat soms voor halflege zalen.’

‘We leven in een land waar het niet zo vanzelfsprekend is om naar toneel te gaan. Ik maak me daar niet al te druk om. Toneelgroep Amsterdam heeft weinig last van lege zalen. Maar dat komt ook omdat collega’s als Halina Reijn en Jacob Derwig mensen naar het theater trekken.’

Heb jij volle zalen nodig?

‘De energie is dan beter. Maar als je voor een halfvolle zaal speelt, maak je ook al genoeg mensen blij.’

Hoe behoed je jezelf voor commerciële producties?

‘Ik vind ze simpelweg niet interessant. Bij jongens als Tygo, die vooral commerciële rollen spelen, zie je soms het verlangen naar de andere kant. Natuurlijk is commercieel werk financieel aantrekkelijk, maar ik word er

‘Het is nogal wat, moeten
kiezen tussen carrière en
gezin. Sommigen zijn te
laat met het maken van
die keuze’

niet gelukkig van. Ik heb het wel eens gedaan, maar had er al snel spijt van.'

De Nederlandse film- en theaterwereld is klein. Word je wel eens moe van steeds diezelfde gezichten?

'Nee, ik ben eerder verbaasd dat er bepaalde combinaties nog niet gemaakt zijn. Zoals in *Wolfsbergen*: Jan Decleir met Catherine ten Bruggencate. Dat is een waanzinnige combinatie. Dat ze dat niet eerder hebben gedaan! Of waarom zetten ze Daan (Schuurmans, red.) en mij niet eens samen in een film? Dat zou hartstikke cool zijn.'

Je collega Jacob Derwig zei laatst in *Carp* dat hij het familiegevoel bij een toneelgezelschap belangrijk vindt. Vind jij dat ook?

'Ik kies altijd voor een ensemble. Vertrouwen is dé basis voor goed spel, dat heeft Jacob mooi gezegd. Het is belangrijk dat je je veilig voelt, want het is een heel kwetsbaar beroep.'

Je wordt vaak geportretteerd als gesloten of zelfs arrogant. Is dat zelfbescherming?

'Veel journalisten willen van alles weten over

'Waarom zetten ze Daan Schuurmans en mij niet samen in een film?'

je liefdesleven, daar word ik zo moe van. Ik ben op mijn hoede, dat heet dan gesloten. Houd dat maar in stand. Ik heb er geen probleem mee om bekend te staan als een moeilijke jongen. Mensen plaatsen elkaar altijd in hokjes, dat is logisch. Ik heb ook vooroordelen, zo zitten we in elkaar.'

Waarom vind je het belangrijk privé en werk gescheiden te houden?

'Tegenwoordig is het normaal om camera's tot in je badkamer binnen te halen. Ik vind dat zo lelijk, die verheerlijking van het gewone. Ik vind het veel spannender als iemand die geïnterviewd wordt vermoedens oproept, in plaats van zichzelf volledig open te geven.'

Vind je het moeilijk om naar jezelf te kijken?

'Als je niet zo sterk in je schoenen staat, kan het verwarrend zijn om over jezelf te praten. Het heeft iets gekks. Als je een film of stuk wilt promoten, heb je een bepaald doel. Maar sommige mensen laten zich steeds weer interviewen. Op een gegeven moment weet je het wel. Waarom is men zo geboeid door diegene? Ik vind acteurs zelden interessant.'

Kun je je voorstellen dat mensen geïnteresseerd zijn in jou?

'Mensen zijn over het algemeen vooral met zichzelf bezig. Maar nu kom ik ook weer over als een moeilijk persoon hè? Het is volgens mij heel gezond als je selectief bent in de interviews die je geeft.'

Wij hadden deze interviewafpraak een paar maanden geleden al staan, maar je zei af omdat je 'op' was. Klinkt als een burn-out.

'Ik was niet overspannen, maar ik was wel kapot, dus ik wilde niet lastig gevallen worden met interviews. Ik ben lekker met mijn vriendin naar Griekenland gegaan.' Lacht: 'Daar heb ik alles in de fik gestoken en toen zijn we weer naar huis gegaan.'

Ken je je eigen grenzen?

'Vroeger ging ik vaak over mijn grenzen heen. Ik werkte te hard en dan raakte ik mezelf kwijt. Het kan heerlijk zijn om geleefd te worden, want dan word je niet met jezelf geconfronteerd. Maar het is ook gevaarlijk, ik heb relaties gehad die daaronder leden. Tegenwoordig ben ik kritischer, kan makkelijker nee zeggen.'

Hoe neem jij je rust?

'Ik slaap altijd goed, wat er ook aan de hand is. En ik ben een Einzelgänger, dat is over het algemeen heel fijn.'

Heb je veel vrienden?

'Nee, ik heb maar een paar goede vrienden. Ik vind dat kleine wereldje fijn. Het mooie aan mijn vrienden is dat het niet erg is als ik ze drie maanden niet kan zien. Mijn vriendschappen zijn gebaseerd op vrijheid, dat heb ik nodig.'

Ben je een familiemens?

'Ik ben door mijn moeder opgevoed, heb zestien jaar met haar in een huis gewoond, dus dat schept een band. Af en toe stuur ik een sms'je: joh, hoe is het nou? De meeste familieleden zie ik alleen met kerst. Ik heb veel neven en nichten van mijn leeftijd, dat is heel leuk.'

En je vader?

'Ik ben door mijn moeder en mijn oma opgevoed in Tiel. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik één jaar was, dus daar heb ik niets van gemerkt. Mijn vader ging in Den Haag wonen. Af en toe zag ik hem. Ik heb nog steeds goed contact met hem.'

Je bent nu bezig met de opnames van een Duitse film. Opnieuw een familiedrama.

'Toevallig wel. Het is de verfilming van een roman van Thomas Mann, over de ondergang van de Duitse familie Buddenbrook. Het is een gigantische productie van vijftien miljoen euro, met veel Duitse sterren. Ik heb maar twaalf draaidagen, verspreid over vijf maanden. Het is heel spannend, ook omdat het allemaal in het Duits is natuurlijk.'

Hoop je op een mooie Duitse prijs?

'Prijzen moet je niet al te serieus nemen. Hoe kan een jury bepalen wie de beste acteur is? Dat is zo smaakgebonden. Het is natuurlijk hartstikke leuk als je een Gouden Kalf wint, maar sommige mensen hechten er te veel waarde aan. Vaak weet je zelf het beste of je geslaagd bent.'

Hoe dan?

'Ik heb alles al meegemaakt. Over mijn doorbraak in *Karakter* was de Volkskrant lovend, het NRC vernietigend. Dat was mijn vuurdoop. Recensenten zijn vaak zure figuren. Als kind zeg je niet: mama, later word ik recensent. Veel recensenten zijn zelf niet geslaagd in het vak. Er zijn er maar enkelen die echt bevlogen zijn, verliefd op het vak.'

Kijk je op ze neer?

'Nee, helemaal niet. Maar ze zijn een beetje populistisch. Ik lees zelden een recensie waarvan ik denk: die heeft nou echt naar die film of dat stuk gekeken. En tja, zij mogen kritiek uiten op wat ik doe, dus dan mag ik dat ook op wat zij schrijven.'

Reageren: m.venbrux@carp.nl